

А Він не прийшов!

Сергійко плентався до школи й думав: тепер він точно знає, що означає вислів «коти на душі шкребуть». Так сумно йому ще зроду не було. Хлопчик сердито тер очі: не вистачало тільки розплакатися. Ще рік-два тому він би так і вчинив. Але вісім років не той вік, коли можна рюмсати посеред вулиці. Соромно вже яось.

Аж тут із сусідньої вулички вигулькнули близнюки Віталік і Валентин.

— Привіт! — поздоровкалися вони в один голос.

Але сказали вони це так сумно, що Сергійко припинив розглядати на асфальті сірий сніг, змішаний з піском і сіллю, і подивився на братів.

Ті похнюпили носи й ледь стримували сльози.

— Що з вами? — поцікавився Сергійко. — Ви ж самі на себе не схожі!

— На себе подивися! — буркнув Валентин.

— А все-таки?

— Ну... Ти знаєш, який сьогодні день? — спитав Віталік.

— Вівторок, — похмуро відповів Сергійко.

— Не корч із себе дурня! — обурився Віталік. — Сьогодні День святого Миколая!

— І що з того? — сердито пробурмотів Сергійко.

Несподіванки В Колорадо-Спрінгс

— Мамо, мамо-о-о-о! — щосили загорлав Джо. — Мамо! Ходи-но сюди!

Перелякана Еліс хутко забігла до кімнати сина.

— Що сталося? Тобі наснилося щось погане?

Утім, Джо зовсім не був схожий на хлопчика, який прокинувся з поганим настроєм.

— Мамо, ось поглянь, яку я знайшов торбу з подарунками!

Еліс аж рота роззявила від здивування. Тим часом син із захватом розгортав пакунок за паунком.

— О-о-о! Цукерки! Шоколадні! І мандаринок повнісінька торбинка! І машинка з дистанційним управлінням! — викрикував Джо. — Дякую, дякую!

Хлопчик зістрибнув з ліжка і рвучко обійняв маму.

Еліс поглядала то на сина, то на купу подарунків на його постелі.

— Мамо, а навіщо ти поклала все це мені під подушку? Он цукерки розтанули.

— Я нічого не розумію! — не могла отямитися Еліс. — Де ти все це взяв?

— Ой, мамусю, ти жартуєш?! — розсміявся Джо. — Чи, може, це якась нова традиція робити подарунки?

Аж раптом хлопчик похопився.

— Стривай! Але ж сьогодні лише дев'ятнадцяте грудня. А мій день народження аж за два місяці. То з якого дива оце все?

— Я не знаю, синку... Я не знаю!

Еліс і справді нічого не розуміла. Ось вони — цукерки, фрукти, іграшки. Усе це їй аж ніяк не ввижається. Але вона точно нічого не купувала.

— Джо, ану зізнавайся! Ти що, витратив на все це свої кишенькові гроші? — суворо запитала Еліс.

Джо витріщився на маму.

— Я? Ти вважаєш, що я сам собі це купив? Та ще й спав на оцьому всьому пів ночі? Ото мені більше нема чого робити! — обурився хлопчик. — Скажи краще, що не хочеш зізнатися, звідки взялися ці подарунки. Не хочеш — то й не треба!

— Але Джо! — спробувала заперечити Еліс.

Проте її син, жуючи величезну цукерку, почимчикував сходами вниз, на кухню.

Цього дня в молодшій школі Святого Антонія містечка Колорадо-Спрінгс до навчання всім було геть байдуже. Учні, прокинувшись зранку, відчули, що їм щось муляє під головою. Зазирнувши під подушки, здивовані діти побачили величезні пакунки. А в тих пакунках — цукерки, фрукти, іграшки та всілякі приємні дрібнички!

Малеча радісно верещала й дякувала батькам. А вони ж усі як один терли очі й не могли зрозуміти, що це за дивовижа така.

І тільки Вільям О'Браєн ходив злий і невеселий. Зранку він знайшов під подушкою замашну різку. Тож тепер намагався зрозуміти: хто це так з нього пожартував?

«Можливо, старший брат, — думав Вільям, пригадуючи, що тільки-но позавчора вони з ним серйозно посварилися. — Генрі не з тих хлопців, які прощають образу».

Але Генрі й не з тих хлопців, які люблять дурні жарти. Спіймати молодшого брата десь за сараєм і перевірити в дії якийсь бойовий прийом — так, це Генрі може. А от підсовувати палиці під подушку? Ні, тут таки щось не те...

Вільям прислухався до веселих розмов однокласників, які один перед одним вихвалялися подарунками, знайденими зранку під подушкою. І нарешті дійшов висновку, що це не Генрі взяв його на кпини. Це хтось інший. Але хто?!

